

prof. nt. arch. Hanka Ludmiła Zaniewska (1941-2016)

Wybitny pedagog i profesor, z czułością i szacunkiem wspominana przez liczne grono swoich uczniów i współpracowników. Zamiłowanie do architektury wyniosła z domu, w którym już w wieku młodzieńczym razem z ojcem, znanym architektem Ignacym Felicjanem Tłoczkiem, prowadziła wizje lokalne rejestrujące obraz i architekturę Pyzdr – jej rodzinnego miasta. Swoją osobistą przygodę z architekturą zaczęła na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej, gdzie w 1964 roku obroniła pracę magisterską. Tytuł doktora nauk technicznych otrzymała w 1972 roku, broniąc dysertację w Instytucie Architektury i Urbanistyki Politechniki Gdańskiej. Rozprawę habilitacyjną obroniła w 1978 roku na Wydziale Melioracji Wodnych Akademii Rolniczej we Wrocławiu. W 2001 roku Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nadał Jej tytuł profesora nauk technicznych w dziedzinie architektury. Była pracownikiem licznych uczelni i instytutów naukowych, wśród których wymienić można: Wydziały Architektury w Politechnice

**prof. nt. arch. Hanka Ludmiła Zaniewska,
1995 r.**

Źródło: archiwum domowe rodziny Zaniewskich

Białostockiej, Politechnice Poznańskiej (2006-2012 dyrektor Instytutu Architektury i Planowania Przestrzennego) i Politechnice Warszawskiej; Wydział Inżynierii i Kształtowania Środowiska Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Wyższą Szkołę Ekologii i Zarządzania w Warszawie, warszawskie: Instytut Budownictwa Mieszkaniowego, Instytut Kształtowania Środowiska (1982-1985 zastępca dyrektora i sekretarz naukowy; 1985-1986 dyrektor naczelny), Instytut Gospodarki Przestrzennej i Komunalnej (1986-1990 dyrektor), Instytut Gospodarki Mieszkaniowej (1995-2002 zastępca dyrektora ds. naukowo-badawczych) oraz krakowski Instytut Rozwoju Miast (2011-2013 zastępca dyrektora ds. naukowo-badawczych). Została uhonorowana medalem 60-lecia Politechniki Białostockiej, a w kwietniu 2016 roku – medalem 40-lecia Wydziału Architektury tej uczelni. W swojej karierze naukowej przygotowała ponad 200 prac, w tym kilkadziesiąt publikacji z szeroko rozumianej architektury i urbanistyki oraz była redaktorką lub współautorką kilkudziesięciu

książek o urbanistyce i mieszkalnictwie. Na potrzeby lokalnych samorządów przygotowała opracowanie metodyczne *Strategia mieszkaniowa gminy miejskiej* (IGM, Warszawa, 1997), wykorzystywane przy tworzeniu lokalnych strategii mieszkaniowych. Była członkiem rady naukowej czasopisma „Architecturae et Artibus”. W latach 1986-1996 reprezentowała Polskę w grupie roboczej ds. mieszkalnictwa Komitetu Osiedli Ludzkich ONZ, zaś w 1996 roku brała udział w Konferencji Narodów Zjednoczonych HABITAT II w Stambule. Pani Profesor była ekspertem Sejmowej Komisji Planowania Przestrzennego Mieszkalnictwa i Budownictwa oraz członkiem: Zespołu przy MSWiA, opiniującym zmiany podziału terytorialnego kraju; Państwowej Komisji ds. licencji zawodowej w zakresie zarządzania nieruchomościami oraz Polskiej Komisji Akredytacyjnej. Była nie tylko architektem, ale i cenionym urbanistą. Jej zainteresowania naukowe nakierunkowane były na zagadnienia związane z mieszkalnictwem, osadnictwem oraz planowaniem przestrzennym obszarów rolniczych i małych miast. Pani Profesor zawsze pozostanie w pamięci swoich uczniów i współpracowników jako osoba niezwykła, szlachetna, uczciwa, jako wspaniały człowiek i przyjaciel.